

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

AOW 1992/99 + AOW 1992/100

UITSPRAAK

in de gedingen tussen:

T.W. B., te A., eiser,

en de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN DE GEDINGEN

Bij brieven van 15 juni 1990 en 21 februari 1992 heeft gedaagde eiser in kennis gesteld van een tweetal beslissingen inzake vrijstelling van de verplichte verzekering ingevolge de volksverzekeringen (AOW, AWW, AKW en AAW).

De Arrondissementsrechtbank te Roermond heeft bij uitspraak van 1 december 1992 de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard.

Eiser heeft op de gronden, aangevoerd bij zijn beroepschrift van 18 februari 1993, geconcludeerd tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank.

De gedingen zijn behandeld ter terechtzitting van de Raad op 2 augustus 1995. Eiser is daar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn raadsman P.G.W. Martens. Gedaagde is vertegenwoordigd door J. C., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

Bij Bevel van 23 augustus 1995 heeft de Raad het inwinnen van nadere inlichtingen gelast. Bij brief van 3 april 1996 heeft gedaagde de vanwege de Raad bij brief van 15 maart 1996 gestelde vragen beantwoord.

Bij brief van 26 augustus 1997 zijn vanwege de Raad nogmaals vragen aan gedaagde gesteld, welke bij brief van 26 september 1997 zijn beantwoord.

De behandeling van de gedingen is hervat ter terechtzitting van 1 oktober 1997. Eiser is daar verschenen als op 2 augustus 1995. Gedaagde is vertegenwoordigd door mr. H.S. Z. en mr. B.T.S.J. M. beiden werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Met ingang van 1 januari 1994 is de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in werking getreden en de Beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat luidde vóór 1 januari 1994, behoudens - voor zover van belang - wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten als geregeld in artikel 8:75 van de Awb.

Bij de bestreden beslissing van 15 juli 1990 (beslissing I) heeft gedaagde geweigerd eiser naar

aanleiding van diens op 21 december 1989 ingediende verzoek vrijstelling te verlenen van de verplichte verzekering ingevolge de volksverzekeringen. Bij de bestreden beslissing van 21 februari 1992 (beslissing II) heeft gedaagde evenbedoelde vrijstelling verleend over het tijdvak van 1 juli 1991 tot 1 januari 1992, overwegende dat eiser over dat tijdvak wél, maar vanaf laatstgenoemde datum niet meer, voldoet aan de voorwaarden voor vrijstelling.

De beslissingen berusten op artikel 24, lid 2, onder a, van het Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1989. In zoverre zij een weigering van vrijstelling inhouden - op welk punt zij door eiser worden bestreden -, is deze gebaseerd op de overweging dat eisers Duitse arbeidsongeschiktheidsuitkering minder bedraagt dan 70% van het wettelijk minimumloon.

In zijn uitspraak van heden in de zaak 94/2521 AOW, waarvan een afschrift aan deze uitspraak is gehecht, heeft de Raad geoordeeld dat in een geding waarin vrijstelling van de verzekeringsplicht aan de orde is, onder omstandigheden mede een oordeel dient te worden gegeven of op goede gronden is aangenomen dat de betrokkene is onderworpen aan de Nederlandse wetgeving; dit kan zich onder andere voordoen in het geval dat dit punt door partijen in eerste aanleg in het geding is betrokken en de rechtbank in haar uitspraak daaromtrent een standpunt heeft ingenomen dat door een van partijen wordt bestreden. Dergelijke omstandigheden doen zich ook hier voor.

Met betrekking tot beslissing I heeft de rechtbank geoordeeld dat op eiser, die zijn werkzaamheden definitief heeft gestaakt wegens arbeidsongeschiktheid, niet meer de zogenoemde aanwijsregels van de artikelen 13 tot en met 17 van de EG-verordening nr. 1408/71 van toepassing zijn; dat er derhalve geen beletselen zijn voor de toepasselijkheid van de Nederlandse wetgeving; dat eiser niet ingevolge het overgangsrecht bij het evengenoemde Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1989 geacht kan worden vanaf 1 juli 1989 uitgesloten te zijn van de verzekeringsplicht ingevolge de volksverzekeringen; dat derhalve terecht aan artikel 24 van genoemd Besluit is getoetst of eiser, die als ingezetene verplicht verzekerd is ingevolge de volksverzekeringen, voldoet aan de voorwaarden voor vrijstelling; en dat gedaagde op goede gronden heeft geoordeeld dat dat laatste niet het geval is, nu eisers Duitse uitkering niet tenminste gelijk is aan het bedrag van 70% van het wettelijk minimumloon.

De Raad sluit zich bij deze overwegingen aan. Met betrekking tot hetgeen eiser in hoger beroep heeft aangevoerd op het punt van de vergelijking tussen het bedrag van de Duitse uitkering en (70% van) het wettelijk minimumloon overweegt hij nog als volgt.

Ingevolge lid 2, aanhef en onder a, van genoemd artikel 24 moet op dit punt de vraag worden beantwoord of eisers Duitse uitkering ten minste gelijk is aan 70% van het in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag bedoelde bedrag. De Raad kan eiser niet volgen in diens stelling dat deze Duitse uitkering - waarop klaarblijkelijk geen inhoudingen van Duitse zijde plaatsvinden - zou moeten worden vergeleken met 70% van het nettobedrag van bedoeld wettelijk minimumloon, immers het in artikel 8 van de Wet minimumloon genoemde bedrag, waarnaar lid 2, aanhef en onder a, van genoemd artikel 24 verwijst, is duidelijk een bruto bedrag. De Raad merkt voorts op dat in de Nota van Toelichting op meergenoemd artikel 24 onder meer is opgemerkt dat de SVB door de koppeling aan een bruto niveau de inhoudingstrajecten van buitenlandse uitkeringen niet hoeft te onderzoeken. Naar 's Raads oordeel gaat de SVB in gevallen als het onderhavige bij zijn vergelijking derhalve terecht uit van het bruto nominale niveau van de buitenlandse uitkering,

geheel buiten aanmerking gelaten de al dan niet aanwezige inhoudingstrajecten van deze uitkering. In aanmerking genomen derhalve de bovengenoemde, hier geldende bepalingen alsmede de daarop gegeven toelichting, dient eisers stelling op dit punt te worden afgewezen. Ten aanzien van beslissing I kan het hoger beroep derhalve niet slagen.

Wat betreft beslissing II is, gelet op het eerder overwogene en op het tijdvak waarop die beslissing betrekking heeft, van belang hetgeen de Raad in zijn reeds genoemde uitspraak 95/2521 AOW heeft overwogen, in het bijzonder het hierna aangehaalde:
(Zie hierna: RSV 1998/226).

De Raad legt deze overwegingen eveneens ten grondslag aan zijn oordeel in het onderhavige geding, in aanmerking nemend dat eiser in een overeenkomstige positie verkeert als appellante in de hierboven gedeeltelijk weergegeven uitspraak (met dien verstande dat eiser uitsluitend een Duitse uitkering ontvangt).

Derhalve moet ook hier worden geoordeeld dat de vraag of eiser sedert 29 juli 1991 nog aan de Duitse wetgeving was onderworpen niet op de juiste wijze is beantwoord, zodat de aangevallen uitspraak voorzover betrekking hebbend op beslissing II dient te worden vernietigd, evenals die beslissing.

De Raad voegt aan het vorenstaande nog toe, dat hij van oordeel is dat gedaagde onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij, in afwijking van soortgelijke gevallen, in het onderhavige geen onderworpenheid aan de Duitse wetgeving heeft aangenomen uit hoofde van de omstandigheid dat eiser in het hier van belang zijnde tijdvak op grond van zijn Duitse invaliditeitsuitkering was aangesloten bij de Krankenversicherung.

Gegeven het tot zover overwogene komt de Raad niet toe aan een bespreking van de vraag of artikel 17 bis van Verordening 1408/71 (sinds 29 juli 1991) in de weg staat aan het voor vrijstelling van de verzekeringsplicht stellen van een voorwaarde als vervat in artikel 24, lid 2, sub a, van het Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1989. Gedaagde dient aan eiser de door deze terzake van het geding betreffende beslissing II betaalde griffierechten van f 75 te vergoeden. Van voor vergoeding in aanmerking komende kosten als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb is niet gebleken.

Derhalve wordt beslist als hieronder aangegeven.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

bevestigt de aangevallen uitspraak voorzover betrekking hebbend op gedaagdes beslissing van 15 juni 1990;

vernietigt de aangevallen uitspraak voorzover betrekking hebbend op gedaagdes beslissing van 21 februari 1992, alsmede die beslissing;

bepaalt dat gedaagde f 75 aan door eiser betaalde griffierechten vergoedt.

12 november 1997